

ning, at han skal søge Beløbet tilbagebetalt hos de vedkommende Funktionærer, saa antager jeg dog, at han først vil spørge sin Kollega, før han gjør det; idetmindste søler jeg, at dersom jeg var hans Kollega, vilde jeg hellere betale disse 700 Rbd. af min egenomme end see dem tilbageføjte hos de Vedkommende, der havde faaet dem ved min Indskyldelse og i den Overbeviisning, at de vare berettigede til at faae dem. Den ærebe Ministers Opfattelse kan maastee være rigtig, men dens Udførelse uden nærmere Konference med hans Kollega troer jeg ikke vilde være det, hvorimod det vistnok vilde have været en fuldstændig korrekt Wei, om Ministeren havde stillet et Ændringsforslag. Jeg skal indrømme, at det nuværende Folkesting er ganske anderledes sammensat end det, der var til, da denne Sag forelaae, men jeg troer ikke, at Thinget vilde vise Modvillie i denne Henseende.

Naar Udvalget ikke har kunnet gaae ind paa at forhøje Gageringen for de to nævnte Mænd, der fra at være Lektorer ere gaaede over til at blive Professorer, saa ligger dette ganske simpelt deri, at det vilde være en fulkommen urigtig Anvendelse af Lønningsloven. Der er ikke i denne Lov givet nogen Henvisning til, at man skal see hen til, hvilken Alder den paagjældende Person har, naar han indtræder i en Stilling; man skal kun see hen til, hvilken Tjenesteaalder han har. I dette Tilfælde have de vedkommende Mænd i deres foregaaende Stilling naaet den højeste Gage, de kunde naae, og de træde nu over i en højere Stilling, som giver dem Afkomst til en vedvarende Gageforøgelse, men som tillige paa lægger dem en Udgift, nemlig Rangskatten, hvorved de altsaa i den første Tid vilde blive slettere stillede, og derfor foreslaaer Udvalget at tage Hensyn til Ministerens Bemærkning i saa Henseende paa den Maade, hvorpaa flige Hensyn stedse ere tagne, nemlig ved paa Grund af de Paagjældendes Alder og Fortjeneste at give dem et personligt Tilskæg; men man skal ikke anvende Loven paa en urigtig Maade. Dette troer jeg er en simpel, jeg tør endog sige en gunstig Afgjørelse af det foreliggende Tilfælde. — Hvad angaaer Forslaget under Nr. 19, saa vil det jo kunne faae en Tilspøining ved tredie

Behandling, hvis den ærebe Minister finder, at det trænger dertil.

Den Gjenstand, som jeg dog især agter at omtale, er Forslaget om de 3,000 Rbd. til Examenskommissioner. Naar den ærebe Minister udtalte som sin fulde Overbeviisning, at der fra Bevillingsmyndighedens Side ikke vilde vise sig en Væksen, naar man iaar havde bevilget et Beløb til Noget, der maatte forudsættes at kræve en temmelig lang Prøve, før man kunde komme til endelig Anerkjendelse om dets Værd, da er dette vistnok meget rigtigt. Jeg troer, at den ærebe Minister stedse har fundet, at Bevillingsmyndigheden har været vedholdende, og at den ikke hurtigt og vækende har taget de Indrømmelser tilbage, som den har gjort; men jeg vilde ønske, at dette Exempel fra Bevillingsmyndighedens Side havde haft en god Indskyldelse paa Regjeringen, saa havde den sparet os mange Vanskeligheder i denne Samling. Hvad selve Forslaget angaaer, saa vil det ærebe Thing erindre, at jeg har bragt det paa Omtale under første Behandling, og jeg har været saa lykkelig i Udvalget at faae mine Kollegers Samstemning dertil, ligesom ogsaa den ærebe Minister er kommen det imøde paa den Maade, han har udtalt, men jeg gjentager, at jeg for mit Vedkommende ikke anseer dette Middel for tilstrækkeligt til at helbrede de Mangler, der findes ved vort lærde Skolevæsen og ved Universitetet. Jeg har allerede tidligere vist den Wei, som jeg troer er den rette; jeg har søgt at bryde Embedslaugets Rangskattekter, der findes i en Lov, som man, hver Gang vi ville behandle den som Lov, kalder en Forordning, og man giver os da Haab om, at man ad Forordningsveien skal indrette det saaledes, at den taber sin Betydning, men den bliver dog ved at bestaae i denne tvivlsomme Skikkelse af Lov og Forordning. Det er min fulde Overbeviisning, at en Examen, der ikke indtager den Stilling, som egentlig tilkommer en saadan Prøve, nemlig den at forsøge, om visse Personer, som man vil anvende i enkelte Retninger, have den fornødne Dygtighed i disse, men som derimod afflutter et mere almindeligt Studium, der skal give Sikkerhed for almindelig Dygtighed, og som hovedsagelig er ordnet for at sikre sig de Mænds Dygtighed, man vil an-